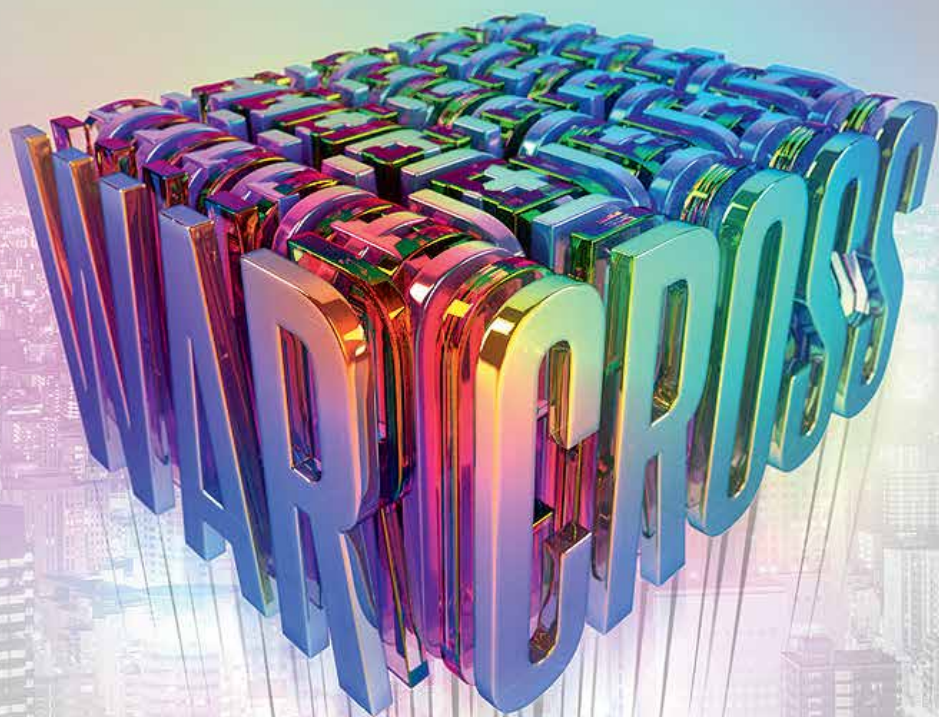

MARIE LU

ŽAIDĖJA | MEDŽIOTOJA | ISILAUŽĖLĖ | ĮKAITĖ

VIRTUALIOSIOS
REALYBĖS
ŽAIDIMAS

Šiandien velniškai šalta – medžioklei netikusi diena.

Nusipurtau, užsitempiu šaliką ant burnos ir nubraukiu ant blakstienų nutūpusias snaiges. Tada viena koja stipriai trepteliu į savo elektrinę riedlentę. Ji sena ir nuvažinėta, kaip ir visa, ką turiu, mėlyni dažai beveik nusitrynę ir nebedengia pigaus sidabruoto plastiko – bet dar šiaip taip kruta; stipriau kulnu primygu, ir ji pagaliau atgyja, trūkteli mane pirmyn, tada spraudžiuosi siaura juosta tarp dviejų automobilių eilių. Ryškiomis vaivorykštės spalvomis dažyti plaukai plakasi man į veidą.

– Ei! – suklykia vairuotojas, mat spustelėjusi jį aplenkiau. Dirsteliu per petį ir išvystu, kaip moja man pro pradarytą automobilio langą. – Žiūrėk, kur leki!

Atsigręžiu atgal, bet nieko neatsakau. Šiaip jau tikrai esu ne tokia, o mandagesnė, bent rikteliu atsiprašydama. Bet šį rytą

atsikėlusį radau ant buto durų priklijuotą geltoną popieriaus lapą – jame paties didžiausio šrifto raidėmis buvo parašyta:

SUMOKĖTI ARBA IŠSIKRAUSTYTI PER 72 VAL.

Paaškinsiu – jau beveik tris mėnesius nemoku nuomos. Taigi, jei nepavyks susižvejoti 3450 dolerių, baigiantis savaitei šlaistysiuos gatvėmis kaip tikra benamė.

Tai bet kam sugadintų dieną.

Nuo vėjo žvarbsta skruostai. Pro dangoraižių kraštą kyšantis pilkas dangus tamsėja, šuorais barstomos snaigės po kelių valandų virs nepermatoma sniego siena. Automobiliai užkemša gatves, ir nuo pat čia iki Taimso aikštės nutįsta raudoni stabdžių žiburėliai, pypsi signalai. Virš visos tos maišalynės protarpiais pasigirsta eismo reguliuotojų švilpukai. Ore tvyro išmetamųjų dujų dvokas, pro ventiliacijos angą netoliese tumulais virsta garas. Šaligatviais į abi puses srautais plūsta žmonės. Po pamokų namo grįžtančius moksleivius lengva atpažinti iš kuprinių ir kur ne kur minioje pūpsančių ausinių.

Iš esmės turėčiau būti viena jų. Šiais metais jau galėjau lankyti koledžą. Bet po tėčio mirties pradėjau praleidinėti pamokas ir prieš kelerius metus mečiau mokyklą. (Gerai jau, gerai, mane ištrenkė. Bet, garbės žodis, šiaip ar taip, aš ir pati būčiau išėjusi. Apie tai vėliau.)

Vėl žvilgteliu į savo telefoną ir susitelkiu į medžioklę. Prieš porą dienų gavau štai tokią žinutę:

Niujorko policijos departamentas ĮSPĖJA!
Išduotas leidimas suimti Martiną Hamerį.
Atlygis 5000 dolerių.

Šiais laikais nusikaltimų gatvėse vis daugėja, policijai darbo iki kaklo, ir nebėra kada patiems sugaudyti smulkių nusikaltėlių – tokių kaip Martinas Hameris, ieškomas už „Warcross“ lošimą iš pinigų, vagystes ir, manoma, prekybą kvaišalais – jam reikia susirinkti pinigų statymams. Todėl bent kartą per savaitę farai pasiunčia tokią žinutę su pažadu sumokėti kiekvienam, apsiimsiančiam sučiupti ieškomą asmenį.

Čia aš ir dalyvauju. Esu premijų medžiotoja, viena iš daugelio Manhatane, ir varžausi su kitais – kuriam pirmam pavyks pagauti Martiną Hamerį.

Kiekvienas, kada nors išgyvenęs sunkmetį, lengvai įsivaizduos, kaip mano mintyse veik nenutrūkstama eilutė bėga skaičiai. Mėnesio nuoma prasčiausiame Niujorko bute – 1150 dolerių. Maistas per mėnesį – 180 dolerių. Elektra ir internetas – 150 dolerių. Makaronų, lakštinių dėžutės ir kiaulienos konservai – 4 vienetai – tai viskas, kas liko mano indaujoje. Ir taip toliau. Šio sąrašo viršūnė: esu įsiskolinusi 3450 dolerių buto nuomos ir 6000 dolerių išėikvojusi kredito kortelę.

Suma, likusi mano banko sąskaitoje – 13 dolerių.

Šiaip jau mano amžiaus mergaitės jaudinasi ne dėl tokių dalykų. Turėčiau eiti iš proto dėl egzaminų. Atiduoti referatus. Keltis laiku.

Bet aš juk neturėjau įprastos paauglystės.

Per šitiek mėnesių penki tūkstančiai dolerių neabejotinai yra didžiausia premija. O man tai būtų ir patys didžiausi pasaulyje pinigai. Todėl jau dvi dienas niekuo daugiau neužsiimu, tik stengiuosi susekti tą vaikina. Šį mėnesį praleidau jau porą premijų iš eilės. Jei ir šita išslys man iš rankų, atsidursiu visiškoje duobėje.

Amžinai tie turistai užtvenkia gatves, – pagalvoju, nes aplinkkelio rodyklė nukreipia mane į Taimso aikštę, ir iškart

užstringu, nes prie šaligatvio grūdasi gyvas galas savaeigių taksi automobilių. Ant riedlentės lošteliu ir įsirėžusi stabdau, tada imu pamažu brautis atgal. Įsibėgėjusi vėl dirsteliu į telefoną.

Prieš porą mėnesių man pasisekė įsilaužti į pagrindinę Niujorko „Warcross“ žaidėjų adresų knygą ir sinchronizuoti ją savo telefono žemėlapyje. Ne taip ir sunku, jei prisimeni, kad kiekvienas šiame pasaulyje vienaip ar kitaip yra susijęs su kuo nors kitu. Reikia tik šiek tiek laiko. Prasigrauzi į kieno nors paskyrą, tada lendi pas jo draugus, paskui pas draugų draugus ir galiausiai suseki, kur yra bet kuris Niujorko žaidėjas. Aš pagaliau išigudrinau nustatyti tikslią asmens buvimo vietą, bet mano telefonas toks išklėjęs, toks sukriošęs, jo elementai tokie pasenę, kad, žiūrėk, tuoj išleis paskutinį kvapą. Nuolatos išsiungia taupydamas energiją, ekranas toks tamsus, beveik nieko negaliu įžiūrėti.

– Prabus, – murmu jam baksnodama į taškus ekrane.

Pagaliau vargšelis gailiai sudūzgia, ir mano žemėlapyje atsinaujina raudonas vietovės žymuo.

Šiaip taip prasibraunu pro taksi knibždėlyną ir kulnu stipriai primygu riedlentę. Iš pradžių ji nepasiduoda, bet paskui neria pirmyn – esu taškelis judančios žmonijos vandenynė.

Atsiduriu Taimso aikštėje, mane apsupa daugiaaukščiai ekranai, neono ir garsų pasaulis. Kiekvieną pavasarį oficialus „Warcross“ čempionatas pradedamas didžiulėmis iškilmėmis, ir dvi paties aukščiausio lygio žaidėjų komandos rungtis žvaigždėms skirtose „Warcross“ atidarymo varžybose. Šių metų atidarymo iškilmės jau šįvakar Tokijuje, todėl ir ekranuose viskas susiję su „Warcross“ įvykiais – pasiutusiu greičiu besikeičiantys įžymiausių žaidėjų veidai, reklamos, svarbiausios pastarojo sezono akimirkos. Ant vieno pastato sienos rodomas pats naujausias ir įspūdingiausias Frenkės Denos muzikinis

klipas. Ji apsvilkusi kaip jos „Warcross“ avataras – vienetinės gamybos kostiumu ir blizgios plonos plėvės apsiaustu – ir šoka tarp verslininkų skaisčiais rožiniais apdais. Apačioje ties ekranu stabčioja apžavėtų turistų būrelis, fotografuojasi su kažkokiu vaikinu, išsidabinusiu tarsi būtų tikras „Warcross“ dalyvis.

Kitame ekrane rodomi penki aukščiausios lygos žaidėjai, kurie varžysis per atidarymo iškilmes šį vakarą. Ašeris Vingas. Kentas Parkas. Džena Maknil. Maksas Martinas. Penas Vačiovskis. Ištempiu kaklą, kad galėčiau pasigrožėti. Visi nuo galvos iki kojų išsipuošę, drabužiai – paskutinis mados klyksmas. Siunčia man iš aukštybių savo šypsenas, burnos tokios plačios, kad, regis, apžiotų pusę miesto. Rankose laiko gėrimo skardines, rodydami, kad per šį žaidimo sezoną atsigavinti renkasi kokakolą. Po jais ant atbrailos bėga tekstas:

**PAGRINDINIAI „WARCROSS“ ŽAIDĖJAI
ATVYKSTA Į TOKIJĄ PASIRENGĘ
UŽKARIAUTI PASAULĮ**

Paskui kertu sankryžą ir pasuku į siauresnę gatvę. Telefone vėl atsiranda raudonas mano objekto taškiukas. Atrodo, jis jau Trisdešimt aštuntojoje.

Kelių man dar keliose vietose užstoja susigrūdę automobiliai, bet šiaip taip prasispraudusi pagaliau prisišvartuoju ant šaligatvio greta spaudos kiosko. Raudonas taškiukas dabar sklando virš pastato priešais mane, tiesiai virš kavinės durų. Atsilaisvinu šaliką ir atsidūstu palengvėjusia širdimi. Iškvėptas garas baltuoja lediniame ore. „Pagavau tave“, – sušnibždu ir nepamiršau šypsenos, nes galvoje vėl šmėkšo penkių tūkstančių dolerių atlygis. Nušoku nuo elektrinės riedlentės, ištraukiu jos

petnešas ir persimetu per petį taip, kad ji net bumbteli į kuprinę. Lenta vis dar įkaitusi po gaudynių, tad išlenkiu nugarą mėgaudamasi, kaip jos šiluma smelkiasi pro bluzoną.

Eidama pro kioską užmetu akį į žurnalų viršelius, ieškodama savo numylėtinio. Visuomet kas nors būna. Iš tikrųjų – vienas viršelis iš karto patraukia dėmesį: aukštas vaikinasis sėdi biure atsipalaidavęs, mūvi juodomis kelnėmis, apsilvilkęs baltais marškiniais kieta apykakle, rankoves nerūpestingai atsitaitojęs virš alkūnių, o veidas šešėlyje, kiek pritemdytas. Apačioje „Henka žaidimų“ – „Warcross“ kūrėjų studijos – ženklas. Stabteliu perskaityti antraštės.

HIDEO TANAKAI JAU DVIDEŠIMT VIENI

„WARCROSS“ ĮKŪRĖJO ASMENINIO GYVENIMO

UŽDANGĄ PRASKLEIDUS

Man širdis suplazda, kaip įprastai, išvydus dievaičio vardą. Gaila, bet nėra laiko sustojus pavartyti žurnalo. Gal vėliau. Nenoromis nusigręžiu, kilstelėjusi aukščiau ant pečių pasitaisau kuprinę ir slėpdama galvą užsitraukiu gobtuvą. Pakeliui praeinu veidrodinius langus, juose atsispindi iškraipytas mano atvaizdas – ištįsęs veidas, pernelyg ištempti tamsūs džinsai, juodos pirštinės, nuavėti batai, išblukusiu raudonu šaliku apmuturiuotas juodas bluzonas. Vaivorykštiniai plaukai išsitaršę lenda iš po gobtuvo. Bandau įsivaizduoti, kaip atrodytų šis veidrodinis mergaitės atspindys žurnalo viršelyje.

Nebūk kvaila. Išstumiu tą juokingą mintį iš galvos ir žengiu prie kavinės durų, mintyse dar kartą perskaičiuodama kuprinėje turimus įrankius.

1. Antrankiai.
2. Laido ritė.
3. Plieno plokštelėmis dengtos pirštinės.
4. Telefonas.
5. Drabužių pamaina.
6. Elektrošoko pistoletas.
7. Knyga.

Per vieną pirmųjų savo medžioklių panaudojau elektrošoką (#6), ir persekiojamasis mane apvėmė. Nuo tada pradėjau nešiotis drabužių pamainą (#5). Du medžiojami objektai įsigudrino man įkąsti, tad po kelių injekcijų nuo stabligės pridėjau pirštines (#3). Laido ritė (#2) reikalinga pasiekti sunkiai pasiekiamas vietas ir sučiupti sunkiai pasiekiamus asmenis. Telefonas (#4) yra nešiojamasis padėjėjas įsibrauti į duomenų bazines. Antrankiai (#1) reikalingi, nes... na, savaime aišku.

O knyga (#7) praverčia, kai medžiojant tenka ilgokai palaukti. Visada apsimoka turėti pramogą, kuriai nereikia sumaitinti elementų.

Įžengiu į kavinę ir mane apgaubia šiluma. Vėl dirsteliu į telefoną. Palei prekystalį su išdėliotais pyragaičiais išsirikiavę lankytojai laukia, kol ims veikti viena iš keturių automatinių kasų. Pasienuose sustatytos puošnios knygų lentynos. Prie stalelių tai šen, tai ten susėdę studentai ir turistai. Nutaikiusi į juos savo telefono kamerą, matau virš jų galvų pakibusius vardus – tai reiškia, kad nė vienas nepasirūpinęs nusistatyti asmeninio režimo. Galbūt mano ieškomasis ne šiame aukšte.

Koja už kojos slenku palei lentynas, iš eilės atidžiai peržvelgdama staliukus. Dauguma žmonių niekad nemato, kas dedasi aplinkui; paklausk jų, kaip buvo apsirengęs netoliese sėdėjęs lankytojas, ir greičiausiai jie nepajėgs atsakyti. O aš galiu. Galiu

išvardinti jums kiekvieno, čia laukiančio eilėje prie kavos, ap-
rangą ir elgesio ypatumus, galiu tiksliai pasakyti, kiek žmonių
sėdi prie kiekvieno staliuko, kaip vieno pečiai kiek gunktelėję,
kiti du sėdi greta nepratardami vienas kitam nė žodžio, o dar
vienas vaikas vengia susidurti žvilgsniu su lankytojais. Galiu
įsijausti į aplinką tarsi fotografas į peizažą – be jokios įtampos
apžvelgiu išsyk visą vaizdą, surandu, kas labiausiai domina, ir
mintyse nufotografuoju viską atminčiai.

leškau ko nors neįprasta, kas kyšotų kaip išlindusi vinis.

Akys užkliūva už keturių vaikinų, įsitaisiusių paskaityti ant
minkštasuolių. Šiek tiek lukteliu, sekdamą akies krašteliu, ar
jie nesikalba tarpusavyje, nesikeičia pastabomis, o gal susira-
šinėja žinutėmis. Ne, nieko. Tada nukreipiu dėmesį į laiptus,
kylančius į antrą aukštą. Be abejo, kiti persekiotojai irgi artė-
ja prie objekto, tad turiu nusigauti prie jo anksčiau už visus.
Traukiu į viršų pagreitinusi žingsnį.

Čia nieko nėra, bent taip atrodo. Bet tada išgirstu neaiškius
balsus, sklindančius nuo tolimiausiame kampe tarp poros kny-
gų lentynų įgrūsto staliuko – nuo laiptų jo beveik nematyti.
Patyliukais sėlinu arčiau ir slapčia dirsteliu pro lentynų tarpą.

Prie staliuko sėdi moteris, įbedusi nosį į knygą. Šalia jos ne-
ramiai mindžiukuoja vyras. Kilsteliu į juos telefoną. Aišku, abu
nusistatę slaptus režimus.

Prisiploju prie sienos netoliese, kad manęs nepamatytų, ir
pastatau ausis.

– Iki rytojaus vakaro nenoriu laukti, – sako vyras.

– Gaila, – atšauna moteris, – bet ne kažin ką galiu padaryti.

Mano viršininkas nenori pervesti tokios sumos nesiimdamas
ypatingų saugumo priemonių, ypač dabar, kai policija turi lei-
dimą jus suimti.

– Jūs man žadėjote.

– *Atsiprašau*, pone, – moteris kalba ramiai, ciniškai, tarsi kartotų tą patį nebe pirmą kartą. – Dabar žaidynių laikotarpis. Valdžios pareigūnai stebi dieną naktį.

– Turiu jums *tris šimtus tūkstančių ženklų*. Ar bent nutuokiate, kiek tai būtų grynaisiais?

– Taip. Mano darbas tai žinoti, – atsako moteris kuo abejingiausiai.

Trys šimtai tūkstančių ženklų. Tai maždaug du šimtai tūkstančių dolerių dabartiniu kursu. Šitas taškosi pinigais. Jungtinėse Valstijose „Warcross“ lažybos iš pinigų draudžiamos, tai vienas iš priimtų įstatymų, trūks plyš stengiantis suspėti paskui technologijas ir kibernetinius nusikaltimus. Jei laimi „Warcross“ rungtynių lažybas, gauni žaidimo kreditų – vadinamųjų ženklų. Bet štai kas čia svarbu – gali kaupti tuos ženklus internete arba susitari susitikti su kasininku kaip ši ponija. Parduodi jai savo ženklus. Mainais ji įteikia grynuosius, bet atskaičiuoja dalį ir savo viršininkui.

– Tai *mano* pinigai, – nenusileidžia vyrukas.

– Mes turim apsidrausti. Papildomoms saugumo priemonėms reikia laiko. Ateikite vėl rytoj vakare, tada galėsime sumokėti už pusę jūsų ženklų.

– Jau pasakiau jums, kad rytojaus vakaras netinka. Man reikia dingti iš miesto.

Tas pokalbis kartojasi be galo. Klausausi sulaikiusi kvapą. Moteris jau beveik patvirtino, kad čia ir yra tas asmuo.

Primerkiu akis ir nesusilaikau godžiai neišsiviepusi. Ši akimirka – čia ir dabar – ir yra tai, kuo aš gyva per visą medžioklę, kai po vieną mano surankioti gabalėliai susideda į visumą, kai išvystu priešais stovintį gyvą savo taikinį – prisirpusį, man belieka tik nuskinti. Kai išsprendžiu galvosūkį.

Įkliuvai.